

Aspecte insospitat i pintoresc que oferirà l'espai el dia que les "demi-mondaines es decideixin a fer la carrera amb aeroplà, per tal d'ensibornar els aviadors que facin la travessia de l'Atlàntic.

PAPITU

Disbauxes confidencials

EL NOSTRE HOMENATGE

El nostre homenatge no va dirigit a en Lindbergh, ni a en Levine, ni a en Chamberlain. Nosaltres dediquem un extraordinari a la travessia de l'Atlàntic de la mateixa manera que el dedicarem a les obres de la Plaça de Catalunya o a la inauguració del servei de telèfons automàtic. Les causes, els ingredients i els herois ens tenen sense cura. Es com aquell andalus que li agradava la xocolata pura.

—Nada de cacao, ni canela, ni asúcar ni porquerías! A mí me gusta el chocolate puro.

A nosaltres ens engresca la travessia de l'Atlàntic, però no ens parlin de pilots, ni aparells, ni fenòmens atmosfèrics, perquè no en volem saber res.

Unicament glossariem l'heroi si en Canudes, amb el seu aparell de llaunes de sardines, restes de somiers i caps de cordill, hagués portat a cap la proesa. Aleshores dedicariem un extraordinari a en Canudes. Però com que en Canudes, tot el que s'allunya és un centenar de metres del colomar i no està per engreixar peixos, el nostre entusiasme no passa d'aquí.

Els americans ja estan prou

engreïts, sense necessitat que el PAPITU els dediqui un número.

ELS PEIXOS

Els peixos són uns entusiastes de l'aviació, perquè són els únics que en viuen.

Els maleixos pescadors asseguren que mai no havien pescat llubarros tan grossos com ara.

I és que els peixos, que estan muntats amb tots els avenços moderns i posseeixen aparells de ràdio de tots els estils, intercep-

ten els ràdiogrames i abans que puguin arribar els socors, es dirigeixen al lugar del siniestro i allí organitzen el gran banquet, i a l'hora dels brindis tots brinden pels progressos aeris i asseguren que la travessia de l'Atlàntic ja és un fet.

De moment ja és molt que hi hagi algú que surti beneficiat de la travessia de l'Atlàntic.

UN DELS PERILLS DE L'AVIACIÓ :

A un amic nostre, no fa gaires dies li va succeir un cas, respecte del qual ens veiem obligats

a cridar l'atenció a les autoritats.

L'amic de qui parlem anava tot tranquil Rambles amunt, quan, de sobte, rebé una forta sotragada al cap que el deixà estabornit. L'home es llevà el barret i veié amb astorament que tota la copa del barret no era prou per contenir una cosa de la forma d'una evsiamada que escampava una flaire no gens agradable.

—Per ésser de pardal, em sembla excessiva! — exclamà l'amic seriosament preocupat.

Però mentre reflexionava, el bruncir del motor d'un aeroplà el tragué de la seva abstracció.

—Ha estat un aviador! — exclamà, clavant-se un cop al «tupin», i s'indignà.

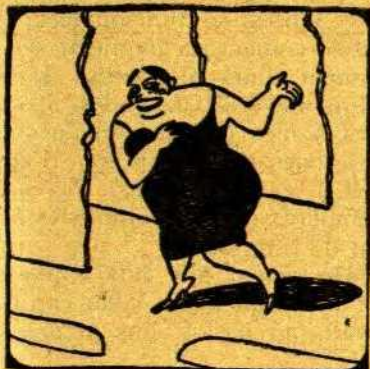
Respecte aquest cas, cridem l'atenció de les autoritats perquè no permetin que les comunes dels aeroplans siguin obertes de baix com les dels ferrocarrils. Una cosa és que els excrements vagin a la via i una altra que vagin a la via pública.

EL CUPLET

El cuplet ja ha sortit.
En una barraca del Paral·lel,

una artista (?), que venuda a pes no tindria pdeu, abillada amb un casc de cartró i unes ulleres d'automobilista, tot remenant, crida

unes quantes enormitats que són un cuplet:

Travesia, travesia
perilosa por demás,
siempre volando, volando siem-
por sobre el mar. [pre

Per si això no fos prou per decretar l'electrocució d'un autor (?), ens plau reproduir un altre fragment, que és tendre i inspirat com un formatge de bola:

Llora, llora, pobre novia
del intrépido aviador;
se ha perdido en Terranova
o en medio del Ecuador.

De vegades hom demana pedra,
no precisament per bastir
un monument.

De vegades hom la demana
per anar a cops de rocs.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

L'AVIACIÓ

L'any X... — nosaltres, en qüestió de dades, som uns camàlics,—un savi, X..., va descobrir que el gas tenia tendència a pujar. Aquest descobriment el va fer en pagar el consum del mes. El metre cúbic, que costava o'25, havia pujat fins a o'40. El savi, que tenia un cap que no se'l mereixia, on hi brollaven les idees sense cap esforç, va aprofitar el descobriment. La

tendència a pujar del gas es podia aprofitar. Va posar una cuixinera a l'aixeta del comptador i va contemplar com s'enlairava. Pocs dies després, al «Siglo» ja regalaven bombes a la mainada. Una vegada s'hagué fet la barba d'or, el savi tingué noves aspiracions i muntà un globus a l'engròs. Passats uns dies, efectuà les proves, alçant-se a més de tres pams de terra. Un mes més tard, s'alçà fins a cent metres i el savi es trencava una cama. Al cap d'un any va arribar a cinc cents metres i es va matar.

Això dels globus i de pujar per mitjà de bufetes inflades, es generalitzà i acabà que ningú no en féu cas. Cada any s'odganitzava la copa «Gordon Bennet» i es liquidaven una dotzena d'aeronautes.

Un altre savi aficionat als ocells, començà a barrinar de quina manera ho podria fer per

volar estil pardal. Va cridar el lampista i li encomanà un parell d'ales de llauna. Se les va apuntar a l'esquena i un matí es llençà des del balcó del quart pis on vivia i acabà de patir. La proesa d'aquest savi commogué de tal manera a la humanitat, que en menys d'un any es registraren dos cents suïcidis pel procediment de l'aviació.

Això no va parar aquí. Començaren a sortir dirigibles, autogirs, aerostats...

Fins que un dia aparegué l'aeroplà.

L'aeroplà és un estre que es beu mil litres de benzina per quilòmetre i que la porta votada als que van a dalt. És una mena d'animaló que mai no acaba de posar afecte al que el mena. Mentre és al camp, està a n'ercè dels que el governen. Es com un pardal eixalat. Però tan bon punt ha perdu terra i es troba en el seu element, s'encabrita,

—I com és que et cases amb un aviador?

—Perquè tot ho paseen per alt.

vola de costat, trontolla, renilla i, si el pilot bada, fa un capbuçó i es precipita cap a terra sense que ningú no el pugui deturar. Riguin-se de la pericia, del vol planejant i de l'aterrar en espiral! Quan l'aeroplà diu «som-hi», el millor és encomanar-se a Sant Antoni i no encaparrar-s'hi.

Per això són d'admirar aquests aviadors que se'n van amb l'aparell a fer la travessia de l'Atlàntic, sense un trist guàrdia que els acompanyi, i quan es troben al mig de l'espai resten indefensos a mercè dels capricis de l'avió i no guanyen per surts.

Per evitar desgràcies personals i que la població dels països atacats de la febre aviària sofria una baixa de població alarmant, ha calgut que els governs prohibissin els vols transatlàntics.

...I tot just som al començament. Arribarà dia que els governs es veuran obligats a privar tota mena de vols i a suprimir l'aviació.

I diguin: per arribar aquí, calia inventar l'aviació?

No hauria valgut més que aquell savi hagués inventat uns pòlvors de fer *sandwichs* o les costelles a la brasa artificials?

Heus ací la fi del progrés.

MORRIS DHAFFIGHA

***

EL DIABÈTIC

A tres quarts de vuit en punt del matí arribà un telegrama de Terranova donant compte de l'estat atmosfèric: «Calma al Norte. Ligeras brumas 32° al SO. Aire frío.» Els aviadors cuitaren a vestir-se de cuir, es posaren el casc i muntaren l'aparell en menys de cinc minuts. Quan l'èlix hagué giravoltat una dotzena de centes vegades i l'aparell començà a avançar, llençaren un «hurra!» i desaparegueren en l'horitzó.

Els aviadors eren cinc. El pilot, l'observador, el mecànic, un

periodista i un milionari. Tots eren optimistes i es mostraven convençuts que arribarien a l'altra banda de l'Atlàntic.

Una vegada hagueren passat les Açores, el funcionament de l'avió començà a inquietar seriosament llurs ocupants. L'èlix giravoltava a batzegades, a estones a més de cent revolucions, a estones parava en sec i l'aparell feia un capbuçó. Talment semblava que el motor estés atacat de sanglot.

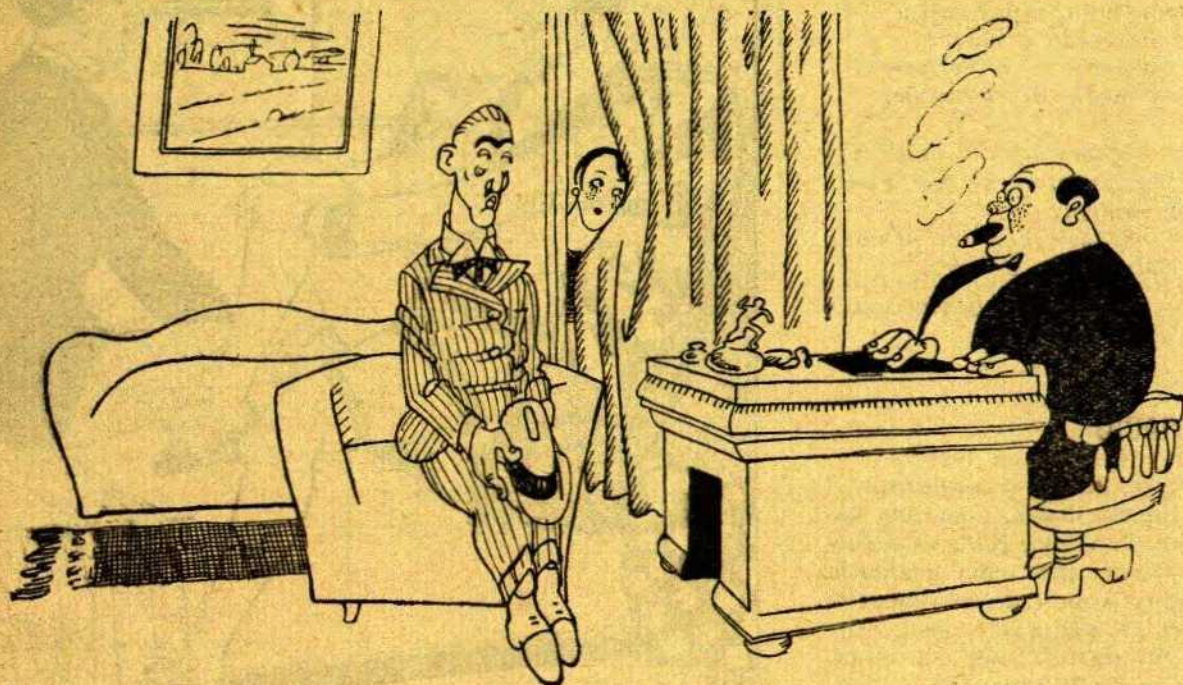
De repent s'oí una explosió i l'avió començà a volar cap per avall, no parant fins arribar al mar.

Els aviadors traguieren a corre-cuita la barqueta de goma, la van omplir de provisions i finalment hi muntaren.

***

Dissortadament, de provisions n'hi havia escassament per vuit dies.

El dia que feia nou, els aviadors començaren a sentir les tor-

—I vostè amb què compta?

—Amb res. Un servidor viu de l'aire del cel.

—.....?

—Sóc aviador.

tures de la fam i a badallar desesperadament. Per més que barriaven, no hi havia manera de trobar una solució que els resolgués el problema de la manduca.

La fam els apretava tant, que ja es miraven de reüll i els uns desconfiaven dels altres.

El dia que feia quinze, es decidiren a prendre una resolució enèrgica. Era qüestió de tornar-se antropòfags i devorar-se els uns als altres per rigorós torn.

S'ho feren a palletes i els agraïats foren el pilot i el milionari.

Com que tots eren homes de paraula i fets a tota mena de perills, tant el pilot com el milionari es resignaren amb la seva sort sense fer escarafalls ni protestar. Unicament el milionari, abans d'ésser sacrificat, advertí:

—Els he de dir que jo sóc diabètic.

***

L'observador, el mecànic i el periodista devoraren amb fruïció la carn del pilot fins a no deixar més que els ossos. Fins a acabar-se del tot el pilot, no es menjaren el milionari.

I és que el milionari, com que era diabètic, se'l guardaren pels postres.

X.

★★★

CONTES DOSIMÈTRICS

Al Jutjat:

—I no se'n dóna vergonya d'haver seduït una de les treballadores de la seva fàbrica?

—No, senyor; no sóc orgullós.

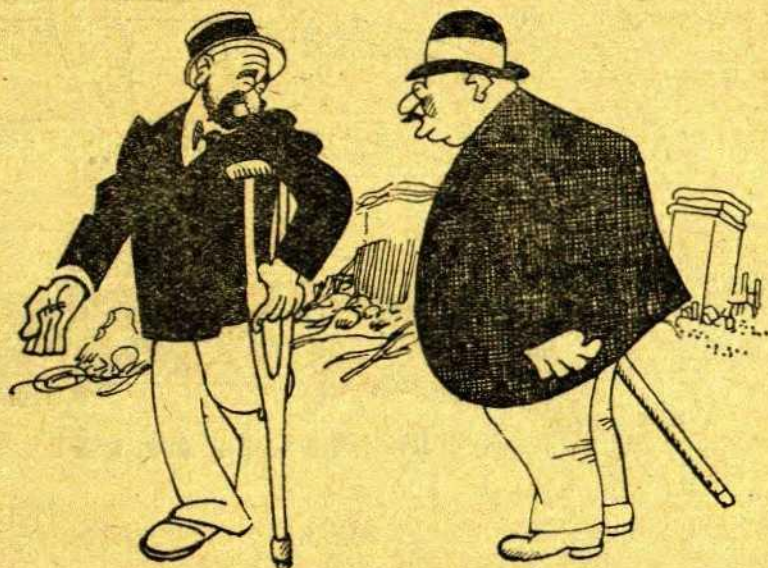
***

La senyora Susagna, *jamona* ja un bon xic passadota, se'n va a la perfumeria.

—Vostès tenen crema dels Angels?

—Sí, senyora.

—Es cert que amb un sol pot treu les arrugues de les cares un xic ajadas?

—Doncs, sí, senyor, aquesta cama la vaig perdre en una travessia.

—Ah! Però vostè ha fet la travessia de l'Atlàntic?

—No, senyor, no; la vaig perdre fent la travessia de la Plaça de Catalunya a peu.

—Sí, senyora. Quants pots en vol?

***

Diàleg innocent:

—Aparti's, jove, aparti's. No em segueixi.

—Per què?

—Perquè a mi els homes em fan por.

—Doncs compri's un gos.

***

En un examen de doctrina:

—Quines són les darreries de de l'home?

—Clatell, esquena, cul i talons.

***

En Rafel ha editat un llibre. I li pregunten:

—Què, noi: es ven molt?

—Com el pa.

—A pes?

***

A cal fotògraf:

—Quedarà bé? —pregunta el marit al fotògraf.

—Sí, senyor. De primera. Miri, senyora, assegui's aquí.

—Ara no em faci estar així molta estona.

—Tombi el cap.

—I que és pesat això!

—Somrigui...

El marit intervé:

—No, noia, no ho facis. Mira que no et coneixerà ningú!

***

En una reunió. Parla el marit:

—Noia, ja és hora de retirar-nos. Estic cansat... I tú, no?

—No, jo no. Tu sempre, ja se sap, et canses primer que jo. Hi hagué un somriure general.

***

—Pobre Manel! Sap l'alemany, l'anglès, el francès i l'talià, i s'ha quedat mut.

—De totes les llengües?

***

Després d'un concert familiar.

—Com he cantat, senyor Trulls?

—Magníficament, senyora, com una sirena...

—Vostè és molt galant.

—D'automòvil, sap?

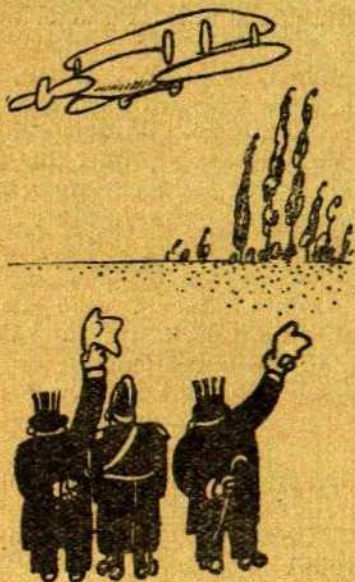
LA TRAVESSIA DE L'ATLÀNTIC

QUADRO PRIMER

El camp d'aviació és ple de gent. El pilot, l'amo de l'aparell, l'iniciador de la subscripció, la muller de l'aviador, el geòleg i el mecànic són dalt de l'aparell esperant el senyal de sortida. L'alcalde, el cap de bombers i el cònsol fan voleiar els mocadors. L'avió es somou i l'èlix comença a giravoltar.

PILOT.—L'excés de càrrega no ens permet enlairar-nos. Es necessari que un de nosaltres es quedi en terra.

TOTS.—La seva muller...

MULLER.—Mai! Qualsevol de vostès es pot quedar abans que jo.

GEOLEG.—Jo em penso ésser indispensable.

PROPIETARI.—Si no vinc jo, retiro l'aparell.

(Tots es resisteixen a baixar. L'únic que s'avé a tot és el mecànic, però com que és l'únic que hi entén, no li permeten que se'n vagi.)

PROPIETARI.—Podem desprendre'ns d'una mica de benzina.

(El públic, en sentir això, s'abraona a l'aparell i omple els encenedors.)

TOTS.—Adéu-siau!

PUBLIC.—Visca l'aviació!!

(L'aparell, amb penes i treballs, s'alça uns quants pams de terra i desapareix en l'horitzó.)

QUADRO II

L'aparell en ple Atlàntic, després de dotze hores de vol, funciona regularment.

PILOT.—Suposo que ja devem haver passat Terranova.

GEOLEG.—No he sentit cap lladruc.

PROPIETARI.—Posem atenció, a veure si ens orientem.

MECANIC.—Vostè, senyor geòleg, no podria dir-nos on ens trobem?

GEOLEG.—Vaig a fer els càlculs necessaris i els ho diré.

(El geòleg desapareix. Es tanca a la cabina on hi ha els apa-

rells calculadors i d'un armari que hi ha en un recó en treu un tros de pa i botifarra i es posa a esmorzar. Passats deu minuts, es reincorpora a la resta dels expedicionaris.)

GEOLEG.—Ens trobem sobre l'Atlàntic.

(Tots llencen un sospir, menys el mecànic, que deixa anar un renec dels més recaragolats.)

PILOT.—No noten que l'avió fa alguns capbuçons?

PROPIETARI.—Ja fa estona que ho vinc observant.

MECANIC.—El motor ronca bé.

(El geòleg comença a clavar pessics als costats de l'avió, men-

tre els altres el guaiten astorats.)

TOTS.—Què fa?

GEOLEG.—No diu que fa cap-buçons?

MECANIC.—Sí.

GEOLEG.—I que ronca bé?

MECANIC.—També.

GEOLEG.—Doncs el desvetllo!

QUADRO III

L'aparell fa quinze dies que vola en mig de la boira. Els aeronautes han perdut la noció del temps i del lloc on es troben. El geòleg no es fa amb ningú i el tenen arreconat com un trasto inútil.

MULLER.—Ja es deuen creure que ens hem perdut.

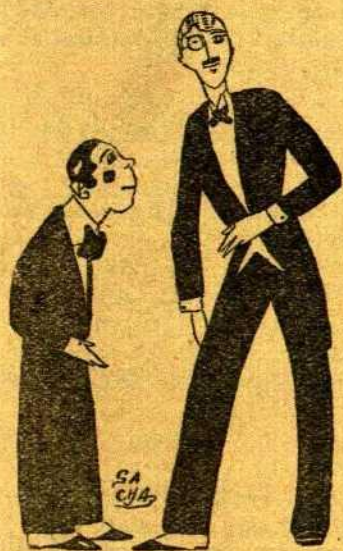
PILOT.—Segurament ja deuen tenir molt avençada la subscripció per erigir-nos un monument.

GEOLEG.—Jo crec que...

(Tothom li gira l'esquena i es queda amb la paraula a la boca.)

QUADRO IV

El camp d'aviació és ple de gent. Al lloc on es va elevar l'avió hi ha les autoritats. L'al-

—El dia que em vaig casar, vàrem fer el viatge de nuvis en aeroplà.

—I on vàreu passar la nit?

—A l'hospital.

calde remena una gaveta de ciment i col·loca una pedra en un clot.

ALCALDE.—Avui fa tres setmanes que l'avió «Surell of Shanguet» va sortir d'aquí. Plorem pels valents que intentaren portar a cap la proesa d'atravesar l'Atlàntic per proporcionar uns dies de glòria al nostre poble. Aquesta primera pedra simbolitzarà la temeritat, la ciència i l'amor a la pàtria, units en un sol llaç. Visca l'aviació! Visca els malaguanyats aviadors!... Visca Xurrimpàmplia!

(El públic aplaudeix frenèticament i no es mou fins que els guàrdies de cavall el fan córrer a cops de sabre.)

QUADRO V

L'aparell fa tres mesos que vola. Gràcies a la perícia del pilot, aprofitant els corrents atmosfèrics i la marinada, l'avió es sosté sense necessitat d'essència.

GEOLEG (amb un crit esgarri-fós).—Terra!

TOTS.—Eh!

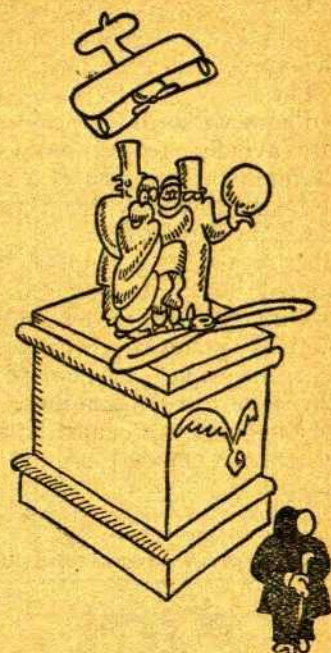
GEOLEG.—Terra!

(Tots s'aboquen al costat de l'aparell on es troba el geòleg. L'avió, amb el pes tan mal repartit, perd el centre de gravetat i comença a baixar, donant voltes de campana i encabritant-se cada vegada que topa amb un núvol.)

QUADRO VI

Al mig del camp d'aviació hi ha un monument remembrant la gesta dels herois. La figura de més relleu és el geòleg aguantant una esfera i un compàs. En l'horitzó es veu un punt. Un punt que, a mida que va acostant-se, es transforma en un avió. En trobar-se sobre el camp, vacilla i amb una força insospitada s'estavella contra el monument i l'enderroca.

CAP DELS BOMBERS.—Són ells!

ALCALDE.—Es incomprensible!

CONSOL.—Han batut el *record* de permanència en l'aire.

ALCALDE.—Es qüestió de reconstruir el monument costi el que costi.

TELO

GUNDEMARO RECOLONS

***

EL CAS REMARCABLE DE L'AVIADOR GRATACÓS :

—Atravesar l'Atlàntic no és pas gran cosa. Més difícil és atravesar un trimestre amb dotze pàfies cada mes com a únic ingrés. I un servidor ho fa i ningú no se n'ocupa!

Un milionari (ja suposaran que és nord-americà, oi?), que va sentir aquesta exclamació d'en Gratacós, va preguntar-li:

—I vostè s'hi veuria amb cor de fer-la la travessia de l'Atlàntic?

—Que si m'hi veuria amb cor? No em coneix, vostè. Un servidor he llegit *de cabo a rabo* la Bíblia en anglès, sense saber anglès. Vegi.

—No li farà basarda?

—He tingut una *querida* antropòfaga. Calculi!

—Doncs jo li pago un aparell i li dono deu mil naps si empren un viatge.

—Fet.

I d'aquí va sortir que en Gratacòs, aviador teòric, anunciés solemnement que anava a emprendre la travessia de l'Atlàntic, des de Burdeus.

Els preparatius varen ésser curiosament fets. A l'aparell hi anava un gos que es deia «Quicu», una gramola, canyes de pescar, un trapezi, l'Anuari Bailli-Bayllière, dos paraigües, la guia telefònica, un canari flauta, un bastó de conxa i un joc de bitlles.

Tot estava, doncs, previst.

I vingué el dia de la sortida. L'aparell, pilotat per en Gratacòs, que feia goig de debò—fins s'havia fet fer massatge facial i s'havia enllustrat les botes,—va emprendre el vol entre aclamacions i gresca. Els correspon-sals es varen apressar a telegrafiar a Amèrica l'arribada del nou conqueridor dels aires...

Però, oh dissort! En aquell moment es rebé a Burdeus la nova que en Gratacòs, la silueta del qual—o la del seu aparell—encara era perceptible en l'horitzó, acabava d'arribar a Nova York, triomfalment.

L'astorament fou general.

Com era possible? Tanta ra-

pidesa els atabalava. Esser encara visible a Burdeus i haver amarat a Nova York al mateix temps, era ja una exageració, un super-record.

El telègraf va funcionar: «Ja esteu segurs que és en Gratacòs?» «El mateix. El seu retrat no falla.» Per ràdiotelevisió es va rebre la fotografia. Era ell. No hi havia lloc a dubtes.

Els manicomis de França varen haver de posar el «complet». En Gratacòs era l'home del dia. Aquella nit, a Nova York la policia el va dur a la «cangri». Encara no se sap com, se'ls va escapar. L'endemà matí, un camió el va atropellar a París i el va matar. Davant d'aquest nou cas de vertiginosa travessia de l'Atlàntic, a París hi va haver passa de manies.

Ara, en Gratacòs viu retirat a L'Havana i porta dol.

(No s'hi encaparrin ni ens prenguin per bojos. Tot s'aclarirà. Es que hi havia dos germans bessons, idèntics de fisonomia. Ara ho entenen, oi? Però, per a fer el «truc», els beneits no varen pensar en la diferència d'horari. I els alienistes varen tenir feina.)

***

D'HISTÒRIA NATURAL

Una mamà, carinyosa, fa preguntes d'Història Natural al seu fill.

—Digues, maco: quin és l'animal més carnisser de la creació?

—L'home.

—Molt bé. Digues-me'n un parell més.

—El gos... El gat...

—Molt bé. Ara digues el nom d'uns quants animals inofensius...

—El tigre... el lleó... la pantera... l'ós...

—Molt bé. Veig que t'apliques...

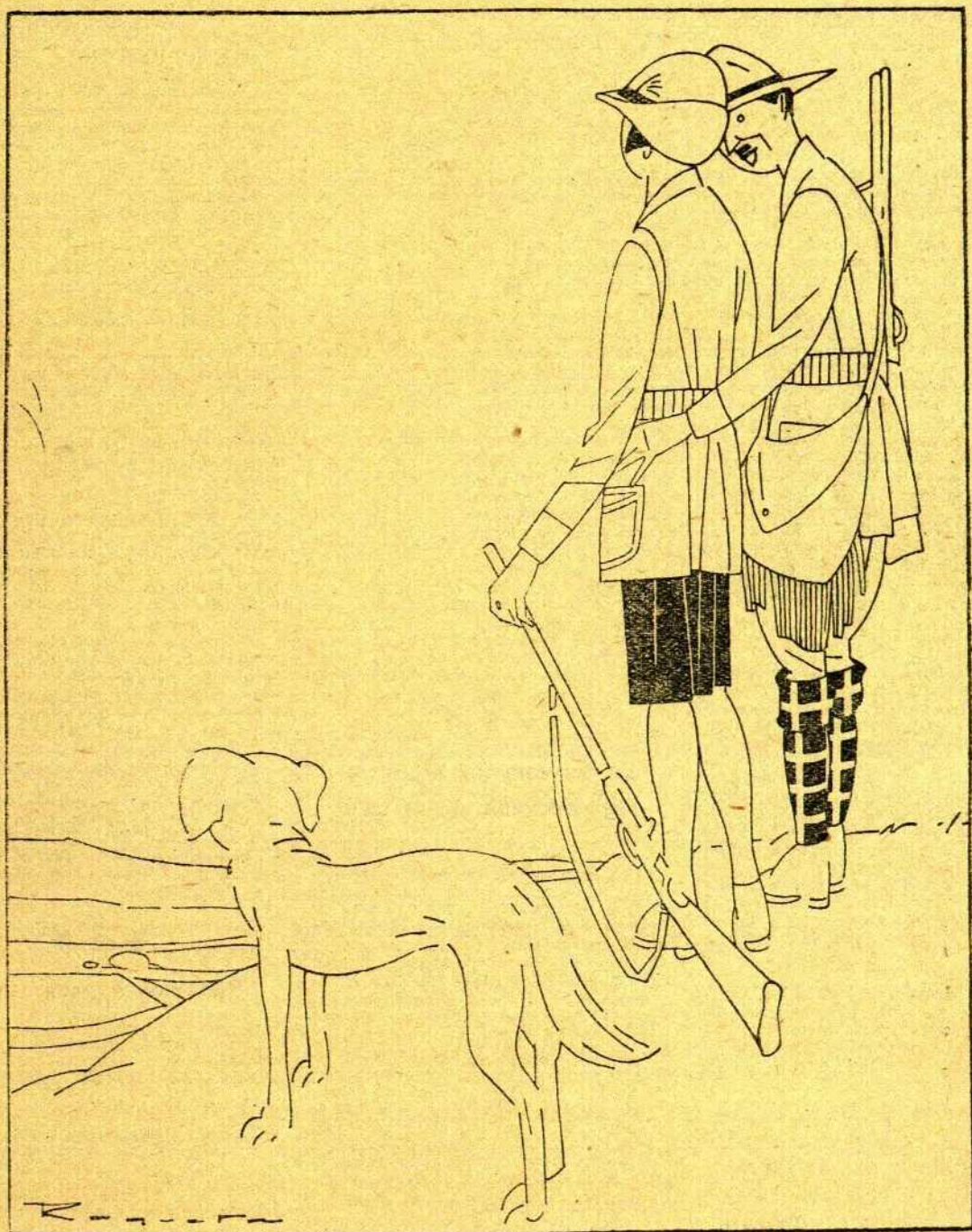
(Ara vostès diran: Com és possible que una mare trobi ensopagades tals respostes? Molt senzill. Tinguin en compte que es tracta d'un diàleg entre una puça, mare de família, i el seu fill. Ah!!!)

—I quant t'ha costat aquest vestit?

—Un senyor de 60 anys.

—Però no tinguís por, dona! No es veu ningú i el poble més pròxim és a trenta quilòmetres.
—Bé, sí; però podria passar un aviador...

US DÍA: FRENTE AL EICEL
EN NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

Mi travesía trasatlántica

Lema: «Ves por donde».

Bueno: me juego un pez que si les digo que he intentado la travesía del Atlántico en aeroplano, me llamaréis, por la cabeza más baja, embustero de siete suelas. Y, sin embargo (este golpe no me han embargado nada), es la buena verdad.

Ahora les haré cinco del cómo y del qué de la cosa. Ustedes seguramente no conocen al aviador Gam Harús. Es un fulano que sabe la prima. Cuando se mete en su aparato... ha parato antes no se le pesca.

Su cebolla por la aviación ya le viene de lejos. Tenía una abuela que se decía Dora y su padre era el heredero de la Casa Pla. Y, naturalmente, con una avia Dora y l'hereu Pla, no podía pas ser otra cosa.

Los buenos aviadores, pueden subir de pieses, son pocos y pasan altos. Cuando se le propuso hacer el raid Montmartre-Nueva York de Arriba, dijo:

—¡Eso raid!

Bueno, pues con este aviador, que es un pieza, un manu, un gato de los frailes, un servidor voló un gavadal de horas y si hicimos el mec y tuvimos que amarar, resultando amarados, como es natural, fué por culpa de una palanca que nos hizo higo. Si no es por esta mandanga, a horas de ahora ya estaríamos en América haciendo el caca.

No me hago ver por esto de haber volado. ¡Quién no ha volado en estos tiempos que corremos! Vais a un café y *bolado* por aquí, *bolado* por allí... Pero hablando en plata, no me hace mucho gozo esto de volar. Siempre tengo canguis de hacer el salto del mico. No lo hagan correr, porque uno siempre ha de hacer el corazón fuerte, pero a veces la proce-sión va por dentro.

Ahora, para acabar esta página de gloria, a ver si caen en este chiste que se me ha acudido en un tres y no nada.

¿En qué se parece uno que no tiene pañías a un aviador que atraviesa el Atlántico?

Pues, en ¡que... pasa la mar!

¡Ah! Y ya no podré volar más. ¡A mi aviador no se le levanta el aparato! ¡Qué le haremos!

BUENDIA Y GASSOL

***

La guillada del aviador

Oda-Lisca

Gente que bada... Un gendarme.
Otro. Otro. Dos señoras.
Llegan ciento dos curiosos.
Un reloj suena tres horas.
Del hangar, la puerta se abre.
¡Son las seis! (Va un chico mal.)
El público hace ¡¡ah!!
Y un aeroplano sale.

Saló el sol sin convicción.
Hace una mica de viento
y llega un tren de París
que camina lento, lento...
Ya sale el aviador.
Es alto, rubio, farreño...
No se parece a Borrás,
ni a Montero, ni a Parreño.
Un mecánico garrell
está abocando bencina...
Un señor va haciendo un film.
¡Ya lo veréis en el cina!
Suena un pito. Expectación.
Sube el as al aparato.
La gente pica de mans.
El aviador es chato.
2123
se le acuestan y le abrazan...
De ellos, 2120
un chico se sobrepasan.
Rueda con satisfacción
la hélice que esvalota...
Todo dios le dice adiós...
al piloto.

Y la pilota,
triste, cándida y llorosa,
se queda allí gemegando.
Pero nadie se enrecuerda.
El piloto va volando.
Da un tomo con elegancia,
enfila el cielo. Se va...
La gente guilla pensando:
«¿Llegará? ¿No llegará?»
Ya no se ve. Los badoques,
lentos, van tocando el dos.
Con la humedad del ambiente,
alguno ha cogido tos.

PARCERISAS, poeta

***

La travesía del atlántico
reglamentada como cale

Visto que hay un estercolero de aviadores que se han metido en la corteza a travérsar el Atlántico, caldría que de un golpe se reglamentase dicho viaje, para evitar empujones.

Sabemos de tinta de excelente calidad que en San Jaime dels Morenys se ha reunido una Conferencia Internacional para garrar de este asunto. Si no nos han ensarronado, sólo se permitirá tocar el dos cabo América el primer lunes de cada semana, de 6 a 9, destinándose los demás días (martes, miércoles, jueves, viernes, sábado y domingo) para buscar los cadáveres y para que los diarios puedan engiponar unas cuantas bolas.

Celebramos que al cabo de abajo se haya hecho obra positiva. Hay momentos solemnes en la vida de los pueblos...

PANOTXA

EL MEJOR REGALO PARA

uno que se va a casar, es

«EL PARAISO PERDIDO»

encuadernado en piel de gacela
De venta en todas las farmacias

Correspondencia

(NO SE RESPONDE DE NADA)

Un cornudo. — No es pas bueno bañarse después de haber jalado. Ei! A no ser que haya comido sardina!

Repilla. — Por lo que dice, su novio no quería pas abusar de usted. Usar nada más.

Una romántica. — Puede usted subir de pieses. No hay nada como la soledad si son dos los que están a solas.

Perpleja. — A usted, inocente señorita, le conviene un fulano viejo, rico y que tenga un hijo de 22 años. Búsquelo y ya me lo sabrá decir.

Un viudo. — Comprendo que esté tan empipado y se dé a la mala vida. ¡Claro! Como que sabe que si hace bondad irá al cielo y allí se encontrará con sus tres difuntas esposas!

Nena. — Veo muy peliagudo que averigüe usted el nombre del papá de su marrec. Comprendo que no estaba pas bien preguntar su nombre a todo el mundo...

Lucas. — Si no le hace pieza el negocio de granos, no pase pas el rosario.

Un cándido. — No, señor; para dar a luz su mujer, no es menester avisar a la Compañía de Electricidad.

Un egiptólogo. — Consérlese, hombre, y no quiera tirar el sombrero al fuego. Napoleón también lo fué.

Una menor con pretensiones. — Si quiere meter la olla grande dentro la chica, va por mal camino. Tenga paciencia, que no se puede matar todo lo que es obeso.

Carmela. — Claro que sí que esto puede usted haberlo cogido en un retrete, pero con mucha incomodidad!

Un curioso. — No le quepa pas duda. La gente más seria es l'agente de policía.

P. L. S. — En los cuarteles es en donde hay más salud. Ya deben saber que uno hay quinto malon.

Tina. — Se queja de que la hacen barrer la casa. Tiene razón. Pueden decir que «barre Tina».

***

Reflexiones poca sueltas

Julián Clapera ha tomado una determinación que no tiene ni así de radical. Ya hacía bien aquella vieja...

***

Hace unos años, para vestir como cale a una mujer, se necesitaban dos carneros. Hoy, con un gusano de seda, basta.

***

Esteban Batlle ha enfiñado un retrato de Lamote. Lamote no se ha cabreado. Lamote es una buena persona.

***

Van a engrandecer las Casas Consistoriales. Así, Udaeta tendrá más espacio par alucir el tipo.

RODAMÉS

EL TRASPAS DE L'ATLANTIC

Va arribar al poble un minyó vistós, atlètic, torrat pel sol.

Qui seria? Va posar a la fonda i el misteri que l'embolcallava va picar la curiositat del pacífic veïnat.

Un dia, el fondista—que feia dies que estava a l'aguait,—va poder llegir, de cua d'ull, un tros d'una carta que el seu hoste estava escrivint:

Deia així:

«...el dia que vaig traspasar l'Atlàntic, vaig complir una de les més grans satisfaccions de la meua vida...»

Es tractava d'un aviador que havia atravesat l'Atlàntic! El poble tenia un heroi a casa!

Aviat la nova es va escampar per tota la contrada. Es va reunir l'Ajuntament i va acordar dedicar al famós conqueridor dels aires un homenatge popular. La murga del poble li va dedicar un concert. La gent el saludava. I ell, modest, feia el posat interessant d'aquell que no sap de què va.

Fins el dia que l'Ajuntament en incorporació anà a visitar-lo, amb el batlle al cap.

—Senyor! —va fer aquest.— El poble es considera honorat a tenir-vos!

—L'honorat sóc jo.

—La vostra glòria no podia seguir amagada. La fama ha escampat les vostres fetes.

—Les meves... què?

—No vulgueu exagerar la vostra modèstia i admeteu l'homenatge d'admiració i apreciació que us dedica un poble entusiasmada.

—Bé, sí, però, i per què se'm fa aquest homenatge?

—Per haver traspasat l'Atlàntic...

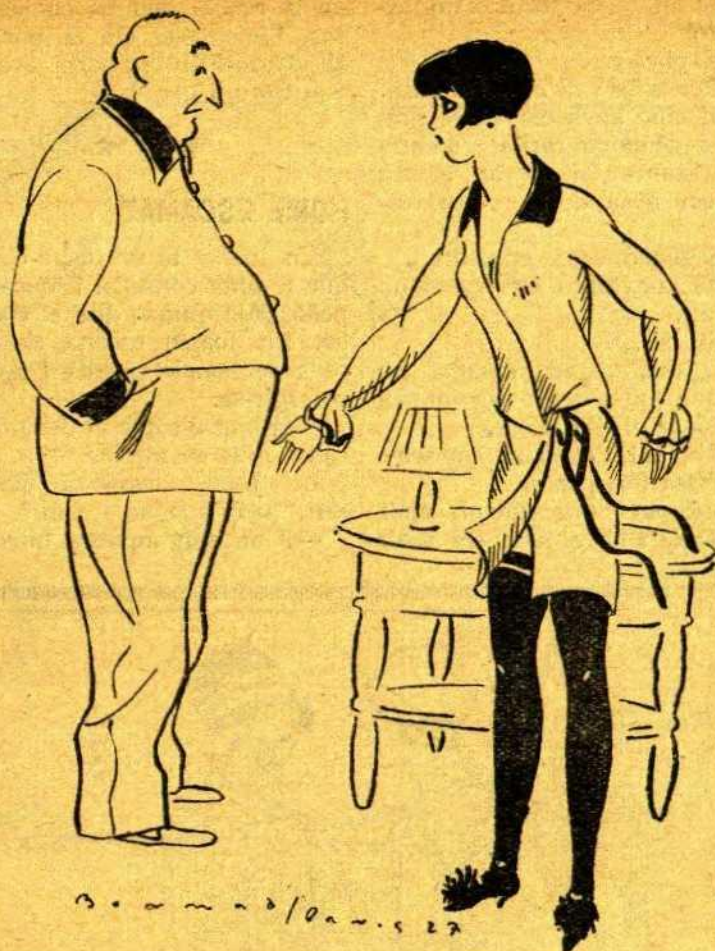
—Ah! Per això? Si no té importància. Les circumstàncies eren tan desfavorables! Anava a les palpentes!

—Oh! Quin valor el vostre!

—I per això vaig prendre una decisió definitiva. No n'he sortit malament. Hi he guanyat mil duros.

—Només? Quina misèria!

—I encara gràcies! Un cafè com aquell no val pas més enllà

—Si no em compra un auto, no el necessito.
—Si que vols anar de pressa, noia!

de cinc mil duros, i me'n varen donar sis mil!

—Eh? De què parla, ara?

—Del cafè «L'Atlàntic», que vaig traspasar fa dos mesos, perquè era un negoci que no en tenia gens!

L'Ajuntament en ple caigué de cul a terra.

***

MATRIMONI DE CONVENIÈNCIA

(Traducció)

En Joan Peracamps i Vernet, de quaranta cinc anys, s'ha casat amb na Maria Pasturet Rigau, més coneguda per «Coco-Fifi», de vint-i-vuit anys i onze

mesos, edat que ha fet el propòsit de conservar uns quants anys més.

Quan en Peracamps vingué a anunciar-me les seves noces, jo li vaig dir, sense reflexionar ni pensar-m'hi gens:

—Tu pretens burlar-te de mi.

—Mai no t'havia parlat tan seriosament com avui. Tingues present que això que faig és un casament de conveniència.

—Amb la «Coco-Fifi»? Amb aquesta poca-vergonya, aquesta explotadora, aquesta...

—Tot el que tu vulguis... però m'hi caso.

—Però, és que t'hi obliga, o t'amenaça amb abandonar-te?

—No.

—Una dona que et costa dues centes mil pessetes a l'any! No ho entenc!

—Si m'ho permets, t'ho explicaré.

—Explica't.

—Doncs bé; si no m'hi caso, d'aquí cinc anys em veuré precisat a demanar caritat; mentre que, casant-m'hi, salvaré el poc que em resta de la meua fortuna.

—Segueixo sense entendre't.

—Es convertirà en una dona casada...

—Sí, bé...

—I, una vegada casada, no crec que pugui tenir cap interès a arruïnar el seu marit.

—Ah, ja! Però això em sembla massa fort per tu...

—Viurem burgesament, amb modèstia, amb el que em resta

de la renda, deduïts els impostos. Unicament em fa por que la «Coco-Fifi» es torni avara...

—Ets un geni!

★ ★ ★

HOME ESCAMAT

En Joanet té un oncle capellà que li dóna consells. L'oncle capellà cada quinze dies el confessa. En Joanet escolta els consells de l'oncle capellà i promet corregir-se.

—M'han dit que et dediques a robar nius de merles.

En Joanet confessa que és cert, però que no ho farà més.

—I on són aquests nius, on

són? — demana l'oncle capellà, que és molt aficionat als ocells.

En Joanet explica l'indret on hi ha un niu i l'oncle capellà li dóna l'absolució.

L'endemà, quan en Joanet, no podent resistir la temptació, se'n va a contemplar el niu de merles, es troba que ha desaparegut.

—L'oncle capellà m'ha passat al davant! — exclama, i fa el propòsit, una altra vegada, no dir-ho a ningú.

Passats uns quants anys, en Joanet s'ha fet tot un home i es troba en vigílies de casar-se. El seu oncle el confessa i el prepara per a fer-lo un bon casat.

—I estàs segur que faràs felicitat la teua dona i que us avindreu?

—Sí, oncle.

—Com se diu.

—Pepeta.

—I és jove, treballadora i honesta?

—Sí, oncle.

—I on viu?

—Ah, no! Això, no! — exclama en Joanet, al·larmat. — No us ho diré pas! Encara em recordo d'aquell niu de merles!

★ ★ ★

CONTES JUEUS

Salomó, un jueu que es dedica al negoci de compra i venda d'objectes usats, en veure's malalt a punt de morir, decideix convertir-se al catolicisme.

El capellà, mentre encomana la seva ànima a Déu, li posa un Sant Crist de plata a les mans.

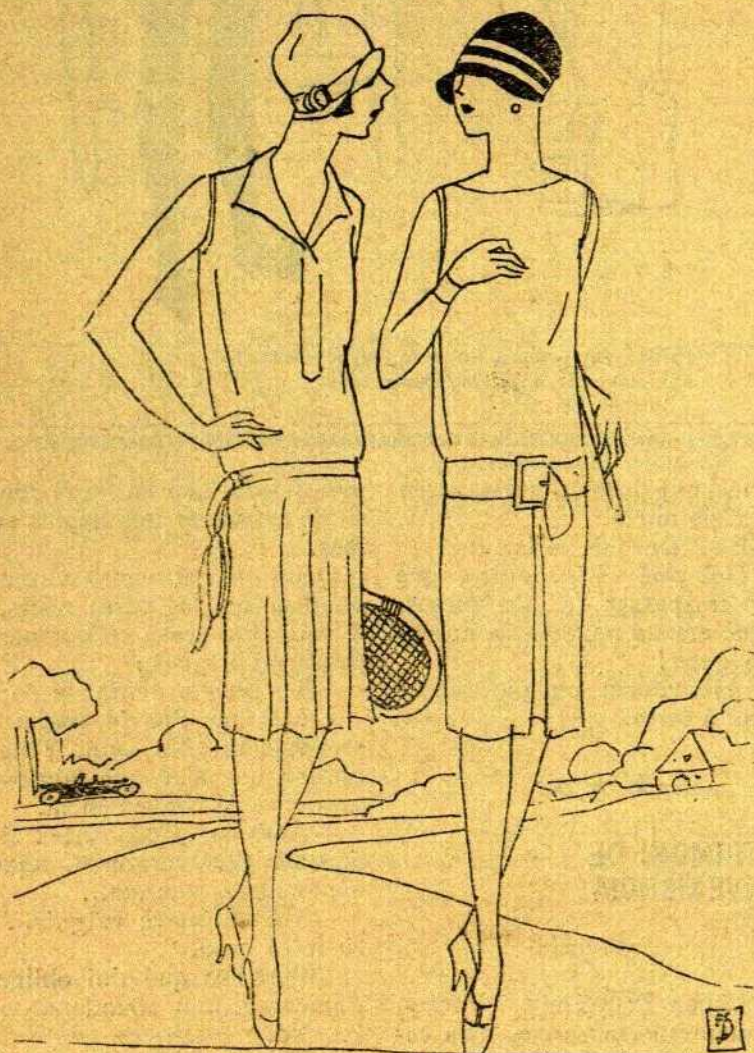
I Salomó, en la seva agonia, sospesant el Sant Crist, exclama:

—Cent pessetes; no en puc donar ni un cèntim més!

El banquer Salomó necessita un empleat i arriba a un acord amb Lévy, que s'ha presentat a pretendre'l.

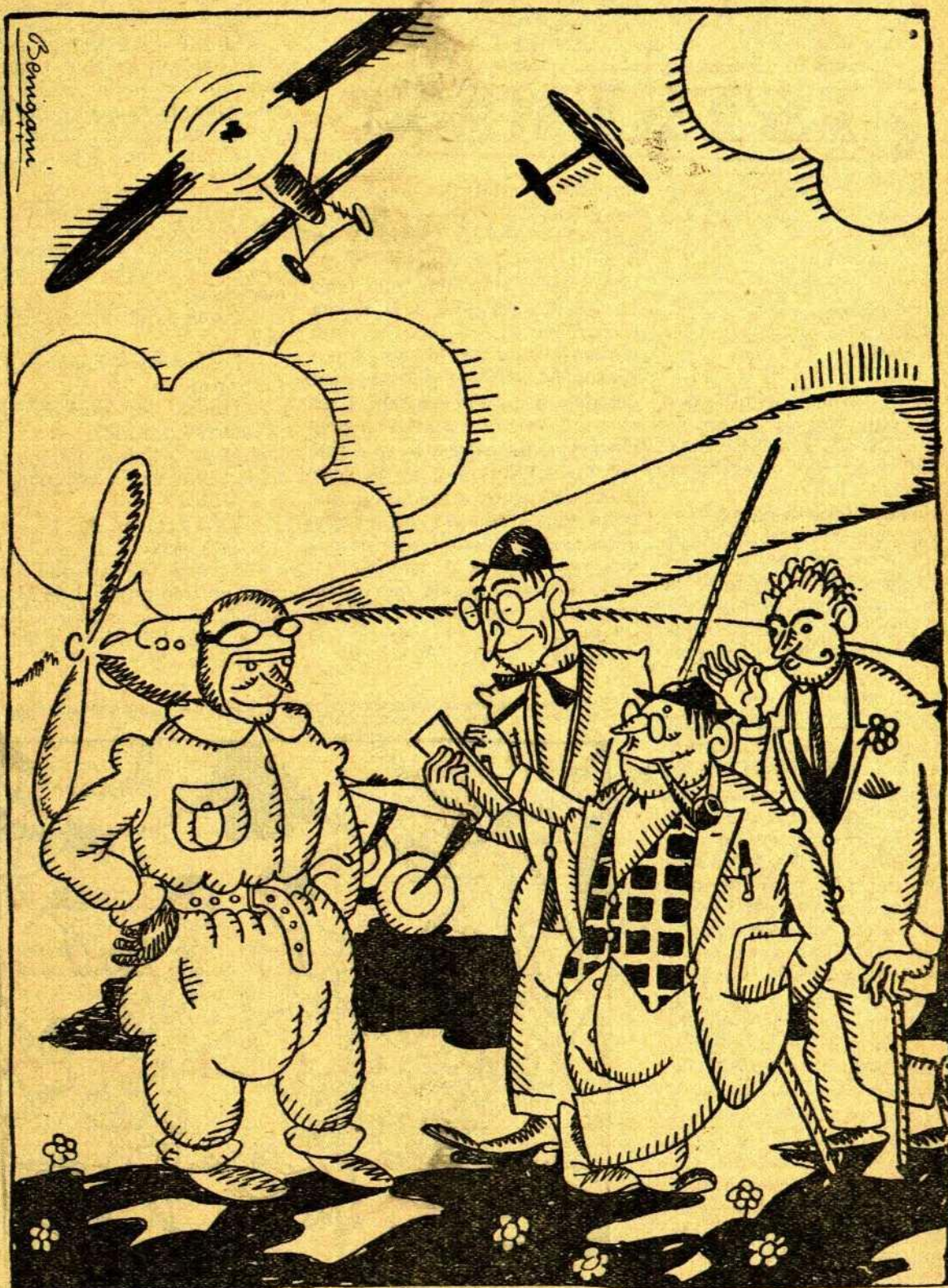
—Bé; ja que els vostres informes, Lévy, són bons, us prenc com a director. Però... quin sou teniu pretensions de guanyar?

—Ja us ho diré: si tinc la «Caixa», mil francs; i si no tinc la «Caixa», dos mil.

—A en Pep, amb la Lluïsa li ha passat com aquell que esperava una bona carretera i ha trobat un camí de cabres...

—Es a dir, que vostè menja, dorm i fa de ventre a dalt de l'avió?
—Oh, i quelcom més!

—Vinc de comprar dues arroses de quartelles i un metre cúbic de tinta.

—La temporada ja és aquí i cal prevenir-se.

—Sí, senyor.

—Ara, seguiu, que li vaig a fer un discurs.

—No, això no!

—Seguiu, li dic, i escolti, que jo tinc l'obligació de fer el discurs preparatori, i tant si vostè vol com si no vol, a les bones o a les males, l'hi faré.

—Alabat, sigui Corpus!

—Als primers símptomes de tardor, els teatres han obert les portes, disposats a expandir la cultura i a redimir el gust del públic, un xic esqueixat per temporades equivocades. El teatre, que és el temple de Talia, servirà d'ara endavant per educar el públic i refinar-lo. Aquella màxima d'en Calleja: «Instruir deleitando», serà posada a la pràctica sense contemplacions. Hem de fer obra de cultura i la farem malgrat haguem de perdre-hi quartos. En Santpere sortirà amb calçotets, però amb calçotets llargs, passats per la censura, i només interpretarà *alta comèdia* del districte cinquè i *dramas de dones de la vida distingides i turmentades* per problemes de transcendència. El vodevil quedarà a segon terme i únicament s'hi recorrerà en casos extrems, com, per exemple, que els *dramas del districte cinquè* no interessin al públic i la *taquilla* resti inconsolable. En Pius Daví i la Vila començaran per una obra d'en Vallmitjana, que els pobres veïns del carrer de l'Hospital, *sedientos de revistas bilingües y panorámicas* d'en Montero, aplaudiran i s'esforçaran a comprendre, convençuts que els cal fer un esforç per a

posar-se al nivell del teatre i no ésser titllats d'espectadors de mal gust. Al «Novetats», que ara en diuen la casa pairal del teatre català, començaran amb una obra humorística deguda a la ploma d'en Sagarra, feta, això sí, amb nires elevades i el menys humorística possible perquè el gust del públic no s'aixabacani i no es pugui creure o agafar la pretensió que al teatre s'hi va a riure. No cal dir que per la casa pairal del teatre català hi desfilaran tantes companyies estrangeres com hi hagi i que de català només se n'hi farà els dijous, dies assenyalats que es representaran les obres d'en Folch i Torres.

—Vaja... vaja...

—Permeti'm, que encara no he acabat.

—Jo, sí.

—Què vol dir?

—Que jo he acabat la paciència. Que són les vuit i que encara no hem parlat de les estrenes. Que de llaunes jo no n'admeto. Que ja sóc massa gran!

—Home, no s'ho prengui així!

—Posi's en el meu lloc...

—Això no!

—Doncs tot això expliqui-ho a sa tia i ara anem a allò que ens interessa.

—I què és el que ens interessa?

—Les estrenes, home de Déu! Les «Mujeres»!

—Home, les *mujeres* també m'interessen a mi!

—Doncs, l'altre dia, al «Barcelona» les varen estrenar.

—Mosca!

—I va agradar.

—Tira peixet!

—I vostè no sap que s'organitza un tren especial de Madrid-Barcelona, per assistir a l'estrena de «Las hilanderas», del mestre Serrano?

—No se't veu mai! Que ja no fas el circuit Rambles, carrer de Fernando i carrer Unió?

—Estava massa explotat. Ara faig Barcelona-Nova York amb escala a les Açores i Terranova.

—Caram!
 —I doncs, que es creia que només succeïen en qüestions de futbol aquestes coses?
 —Jo, pobre de mi...
 —Doncs, com que ja són dos quarts d'una...
 —Ens en anirem a dinar.
 —...I la setmana entrant serà un altre dia.

★ ★ ★

EL TERMÒMETRE

En Càndid Canalons està avorrit de la seva pròpia. No podia fer-la callar. Era un xerramecar seguit.

Fins que un dia li va agafar una gàstrica i la va visitar el metge.

—Té termòmetre? — va preguntar el galeno a en Càndid.

—Ai, no!

—Doncs compri'n un i posi-l'hi sota la llengua, per a prendre-li la temperatura, tres vegades al dia.

—I de quina marca el compraré?

—La marca «Delam» va més de pressa. Amb tres minuts ja assenyalava. La marca «Deloi» tarda un quart, almenys.

En Càndid no s'hi pensà més.

—Dongui-me'l de la casa «Deloi»!

★ ★ ★

UN BON CONSELL

Una amiga li deia a una altra que es veia assetjada, i amb no molt bones intencions, per cert, per un senyor molt ric que vàren conèixer al cinema:

—Es veu que està boig per mi.

—Però tu, el vols?

—Jo? Jesús-Maria! Ni somniar-ho!

—Aleshores...

—Però el cas és que em fa molt bones proposicions; ahir mateix em digué que em regalava un auto, i no sé si acceptar o no.

—No siguis paula! Tu accepta l'auto, però mira que no t'atropelli!

LA SENYORA QUIMA, AVIA-DORA :: :: ::

La senyora Quima, malgrat sos cinquana anys ben complerts, sentia una grossa ceba per l'aviació.

I la molt ximpleta es ficà al cap fer la travessia de l'Atlàntic...

La cosa no era tan fàcil d'aconseguir com semblava, però com que la senyora Quima tenia molts diners, va arribar a convèncer un aviador anglès que la portés en son aparell.

I així va succeir. La sortida del port francès va ésser triomfal i feliç. La senyora Quima, satisfet el seu caprici, no cabia a la pell.

Però quan amb prou feines havia caminat deu minuts, va començar a agafar canguelo. Si hagués pogut, hauria tornat enrera. Tanta aigua, tant cel, el vent, els núvols... Res, que no les tenia totes.

I començà a garlar amb el pilot, que era un xicot seriós i la-cònic.

—Si es trenqués aquest caragol, què passaria?

—Res.

—Si es partís el timó, cau-riem?

—No.

—I si vessés la benzina?

—No hi ha por...

I així anà donant-li la llauna. A la fi, la senyora Quima, la jindama de la qual creixia per moments, preguntà:

—On aniríem a parar si es trenqués l'ala de l'aparell?

A la qual cosa, l'aviador, empipat, respongué:

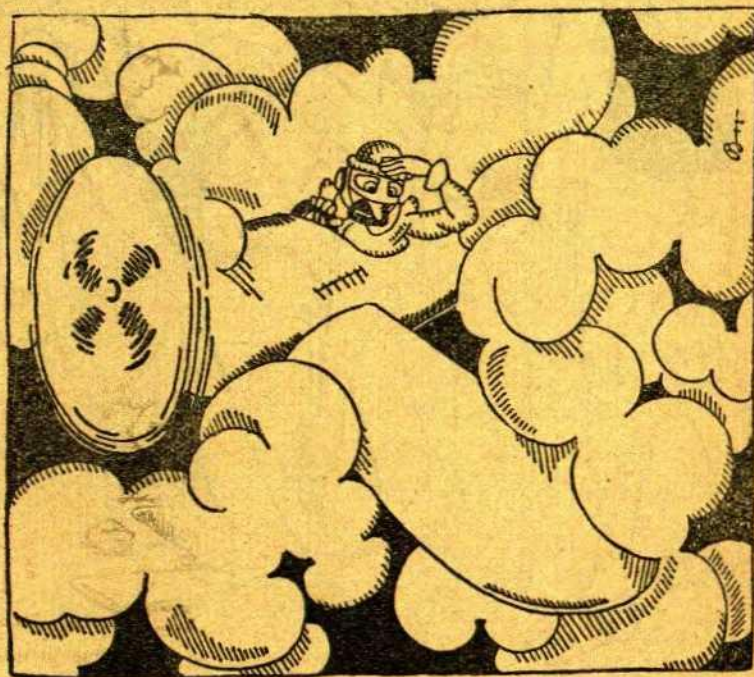
—Això depèn dels pecats que ha fet vostè en la seva vida!

★ ★ ★

EL DESPERTAR D'UN VIATGER :: :: ::

PRIMER EPISODI

El senyor Llagostera, durant un viatge de negocis, es queda a passar la nit en un hotel de Reus. Com que li convé sortir amb el primer tren, es fa servir el sopar tot seguit i se'n va a

—Maleitsiga! Un home tan seriós com jo, que s'hagi de veure embolicat amb aquestes bromes!

dormir, encarregant amb insistència al criat que no s'oblidi de despertar-lo a la matinada. Com que el senyor Llagostera és un xic sord, prega al criat que no planyi els cops a la porta de la seva habitació, car, del contrari, potser no el sentiria. El criat el tranquil·litza dient-li que pot descansar tranquil.

SEGON EPISODI

Al punt de les cinc, uns violents cops de puny i cops de peu fan retronar la porta de l'habitació del senyor Llagostera.

El criat espera en va una resposta i segueix donant cops a la porta amb delit. Es tant el braó que posa el criat per despertar

el senyor Llagostera, que el soroll pren proporcions esgarrifofes. Creient que succeeix alguna catàstrofe, tots els viatgers envaeixen els corredors, abillats amb pijames i camises de dormir. Un sol viatger segueix sense despertar-se: és el senyor Llagostera.

—Què passa?—pregunten, astorats.

—Calmin-se, senyores i senyors—diu el criat.—No és res d'extraordinari. Estic fent esforços per despertar un viatger que és una mica dur d'orella.

TERCER EPISODI

Una multitud indignada espera l'arribada de l'amo de l'ho-

tel, pren per assalt el seu despatx i s'exclama, a crits, que un criat imbècil s'hagi cregut amb dret de sembrar el pànic per tot l'hotel, amb l'excusa que havia de despertar un viatger. La multitud afegeix que una senyora del segon pis s'ha desmaiada del surt.

QUART EPISODI

A les vuit del matí la indignació ha anat en augment. Un nou viatger de certa edat compareix davant del propietari a reclamar contra del pèssim servei de l'hotel.

—No m'han despertat i he perdut el tren!

Es el senyor Llagostera, que cinc minuts després passa a la infermeria a curar-se de diverses lesions que li ha fet la multitud en un rapte d'entusiasme.

★ ★ ★

L'AVIADOR GELÓS

No he conegut home més gelós que en Romeu, l'aviador.

La seva pobre dona, la Susagna, era una veritable víctima.

I per por que algú li anés al darrera, la feia volar amb ell.

La pobre Susagna era aviadora si us plau per força.

Un dia, en tornar de fer un assaig per al vol de l'Atlàntic, en Romeu va sentir una cosa que el va fer esgarriar. I el va atabalar.

I el va indignar.

No n'hi havia per menys, donat el seu geni.

Havia sentit en Coscoll, un altre aviador, dir que havia vist no sabem què de la dona d'en Romeu en baixar aquesta de l'aparell.

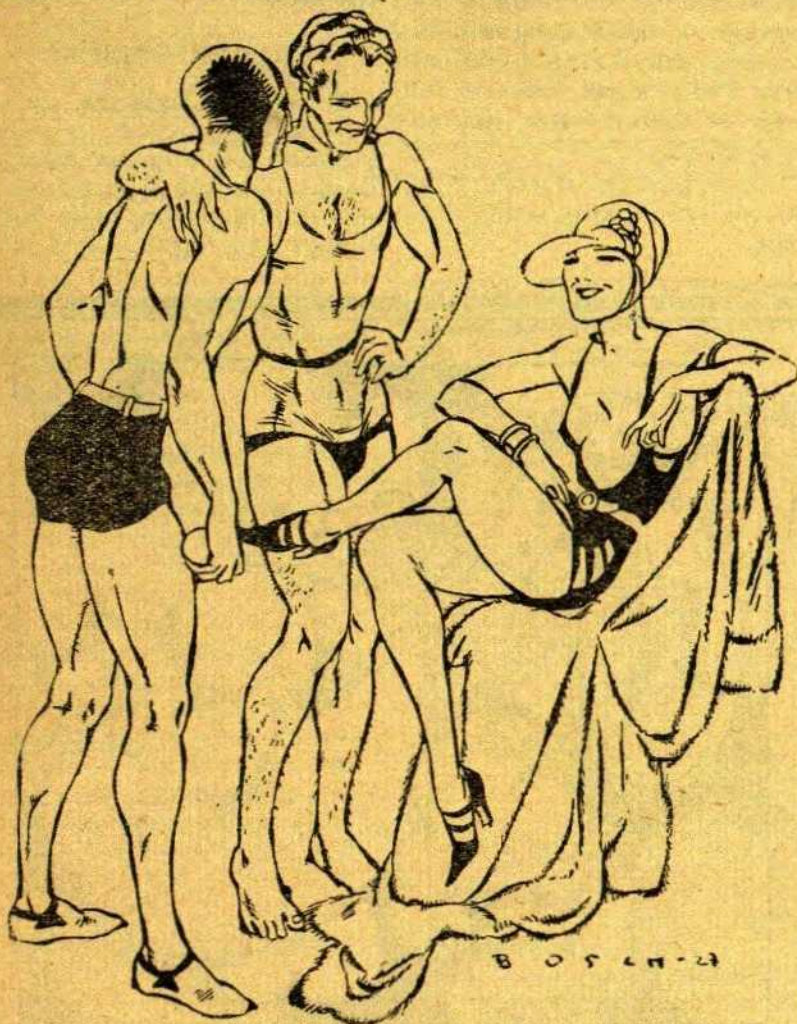
Això que un altre home hagués vist quelcom de la seva dona, no s'ho acabava d'empassar.

Ni podia quedar així.

Aquell vespre va cridar a en Coscoll a casa seva.

I en Coscoll confiadament hi va anar.

—Tu has vist quelcom de la meua Susagna?

—I per què no es fa pilot aviador?

—Ca! Ara mateix sóc observador i ja em roda el cap...

Un vol amb escala

—No. No he vist res.

—No m'exaltis, Coscoll! Viena amb mi i digues el que has vist.

I el portà a la cambra matrimonial.

On hi havia la Susagna en trajo paradisiac.

I sense fulla.

—Has vist fins aquí? — preguntà en Romeu.

—No!

—I fins aquí?

—No, home.

—I fins aquí?

—Et dic que no.

En arribar a un lloc prudencial, en Coscoll va declarar:

—Et juro que no he vist res, home. T'han enganyat.

En Romeu es va donar per satisfet.

I va estrènyer la mà d'en Coscoll.

No hauria pas viscut tranquil sabent que algú havia vist quelcom de la Susagna!

***

DE L'ALTRE COSTAT
DE L'ATLANTIC : :

LES SABATES DE GOMA

Les millors sabates de goma de tot Nova York, segons afirmava la intensa propaganda del fabricant, era la marca «Tresbrocks Shoe».

Seduït per l'anunci, un estranger va anar un dia a un magatzem instal·lat a un gratacel i va demanar-ne unes.

—Haurà d'agafar l'ascensor i anar al pis divuitè, allà podran servir-lo.

Ja les tenia emprovades i posades, quan la dependenta—perquè a Nova York també a les sabateries hi ha dependents que et proven la mida en un minut, —creient fer un reclam més de l'article, va ponderar:

—La goma que s'empra per a la fabricació d'aquestes sabates, és del millor que hi ha. Es la mateixa de les pilotes de futbol.

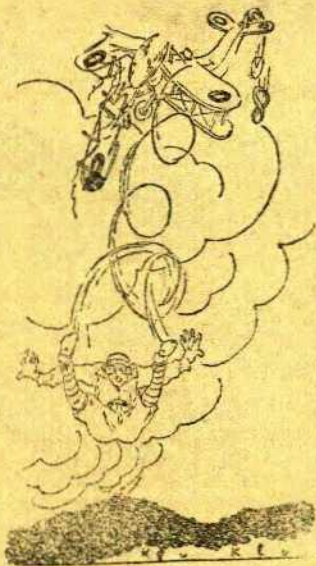
—Sí—digué el client, escèptic.—Veïam, ho provarem...

I va donar un salt per veure si la goma botava. Desgraciadament d'ell! Va fer un bot formidable i sortí disparat per la finestra.

Va caure al carrer, però era tal la força adquirida, que rebotà novament i es va elevar vint metres damunt del carrer. I així, de bot en bot, l'infeliç i imprudent comprador, transformat en una pilota humana, anà donant salts i salts pels carrers de Nova York.

Al cap de dues setmanes, i veient que els esforços fets per la policia per a deturar-lo eren infructuosos, el consell municipal va reunir-se en sessió extraordinària i va prendre el següent acord:

«Que, vista la impossibilitat de

—Caram! I jo que havia sortit per donar una volta!

Una aviadora de la primera volada

socórrer l'accidentat, es nomeni un cos de deu policies i que aquests el matin a trets de revòlver perquè no es mori de gana.»

***

UN «TRUC» MASSA GASTAT

En Rossberg, famós aviador, tenia, per no ésser menys, en projecte, anar de La Corunya a Nova York d'una sola volada. Però la seva filla, l'Agneta—casada, com és natural, amb el seu millor amic,—s'hi oposava. I ell, que estava boig per la seva amiga, es veia en un gros compromís.

Deixar d'atrasar l'Atlàntic no podia ésser. Era qüestió de dignitat. A més, ja ho havia anunciat...

Però, i si l'Agneta el deixava? Seria horrorós!

Aquell vespre, l'Agneta va plantejar categòricament la qüestió.

—Si persisteixes a fer el vol, si ara mateix no desisteixes d'aquesta dèria, demà li dic al meu marit la mena de relacions que tu tens amb mi. Em matarà i et matarà. Ara, tria...

—Però, dona: deixar d'intentar el vol és la meua deshonra!

Ella no fa voler saber res més, i se n'anà.

En Rossberg va decidir jugar-se el tot per tot i se n'anà a casa del seu amic, el marit de la seva amiga.

—Vinc a prevenir-te d'una cosa que et diran, i que per la

seva absurditat ja crec que no en faràs cas.

—Es sobre el teu projectat vol pel damunt de l'Atlàntic?

—Sí. Veuràs. Jo tinc una promesa que és amiga de la teva dona.

—Et felicito...

—I la teva dona i ella s'han posat d'acord per entorpir-me el viatge.

—Es natural.

—I la teva dona et dirà que jo li faig l'amor i que m'entenc amb ella, per a semblar dificultats...

En sentir això, el bo del marit es clavà a riure.

—Saps que la meva dona té molt poca imaginació?

—Què vols dir?

—Que el «truc» aquest ja me l'ha fet una dotzena de vegades, però no n'hi faig cas!

D'AVIACIO

Terranova!!!

En Rossberg es quedà veient visions. I, mentalment, renegà de la seva amiga...

★ ★ ★

LA POR D'UN AVIADOR

En Canalons, famós aviador, «que no pensa atravesar l'At-

làntic» — sempre li ha agradat distingir-se,—té una tia, en el bon sentit de la paraula.

I aquesta tia, que se l'estima molt, li dóna pressa perquè es casi.

—Jo bé ho voldria—fa ell.

—Doncs, busca't xicota.

—Ja ho he fet.

—I no n'has trobat?

—Sí. He trobat una noia deliciosa.

—I doncs?

—Però té una tara.

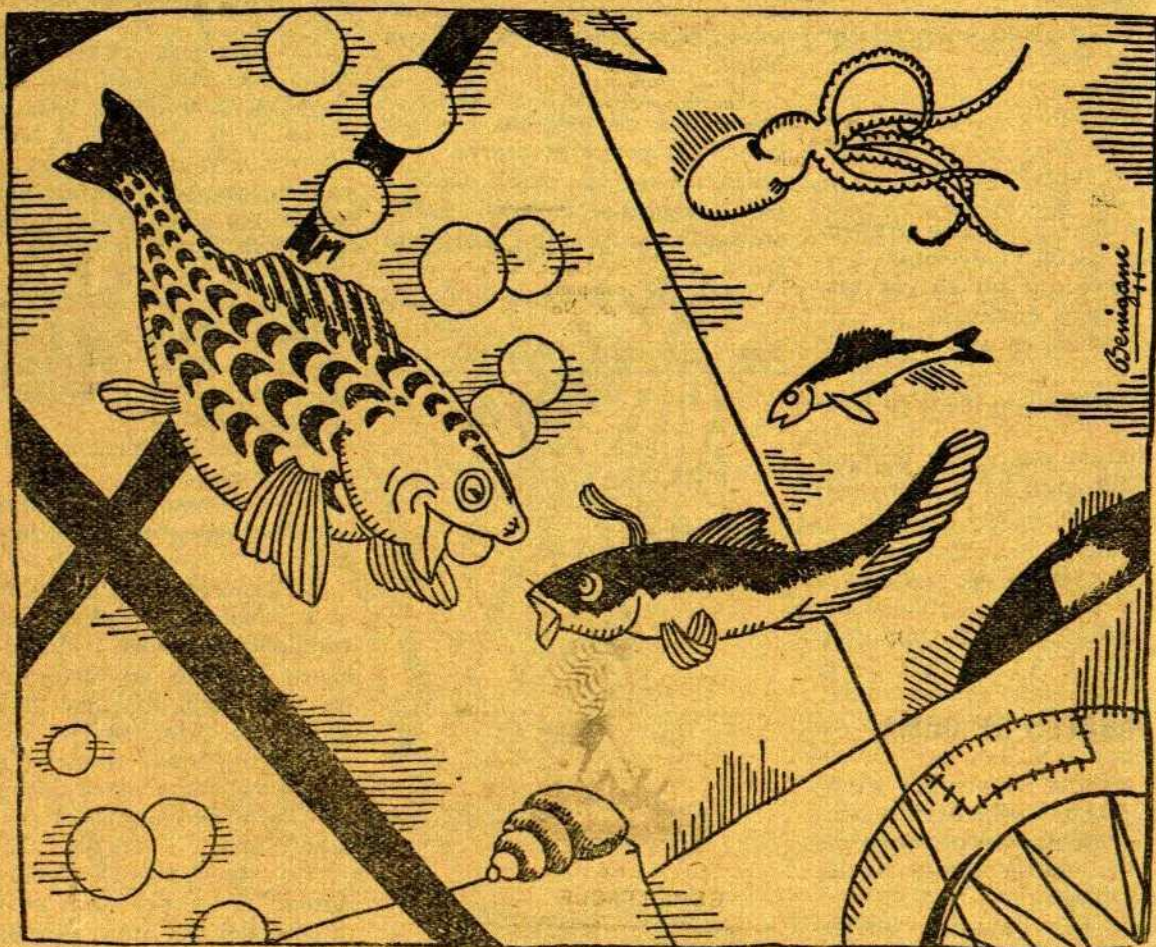
—Quina?

—Veurà. Fa de mal explicar.

Que no té cabells... però no al cap, no. M'entén? Es calba, però... al cap hi té una bona cabellera... M'entén?

—Sí, però això... què hi fa?

—Vostè dirà!... Que es creu que vull que tots els amics es riguin de mi?

Caram, que estem gras, amic lluç! De què vivim?
—De la travessia de l'Atlàntic.

TERCERILLES

En un diari francès hi llegim el ti-tolet següent:

«Elle a mis au monde
Un millier d'enfants.»

Tanta fecunditat ens atabala. Qui deu ésser aquesta senyora «que ha posat al món mil criatures»?

Es tractava de l'anunci d'una llevadora!

A Anglaterra s'ha fundat una societat de solters per a lluitar contra «des-fal·lides cartes»!

Una de dues: o tenen molt poc gust...
O les seves conciudadanes tenen les cames mal fetes!

Diàleg conjugal:

—Estàs molt amable avui, noia. Que potser em vols demanar alguna cosa?

—Sí; però no per mi, no et creguis. Es per la meua modista!

Llegim a *La Vanguardia*:

«Se alquila cuarto a caballero espacio-
so con buena vista...»

Que Déu i Santa Llúcia li conservin.

El senyor N..... s'ha quedat vidu. I està molt capficat.

—No s'hi amoïni—li diu un amic.—Pensi que en el cel la trobarà.

I respon ell:

—Això és el que em preocupa. He estat casat tres vegades!

Un fulano ja un xic vellot, atrapa a sa muller, jove i caia, amb un altre.

I diu ella, candorosament:

—No t'enfadis, Manelet, que bé per bon fi. Ha jurat que es casarà amb mi quan seré vidua!

Veient passejar el senyor M..... amb sa muller, senyora revinguda i esplèndida, fa un badoc:

—Aquesta senyorassa em consta que li fregeix al seu marit.

A lo qual respon un altre:

—Es que hi ha lloc per a dos, de sobres!

La M..... anuncia que es casa amb un fabricant de Terrassa, carregat d'anys i de quartos.

—I que esperes d'aquest casament?—li diu una amiga.

—Arribar a vídua!

Una nova: la diputada anglesa Miss Mabel Russel, que abans era còmica, ha reanudat la professió sense deixar el parlamentarisme.

Un dubte: on fa més comèdia, a l'escenari o a la Cambra?

Anunci que pot llegir-se en les tabernes franceses:

«Consumidor, vina freqüentment, beu moderadament, paga honorablement, surt amicalment i entra a casa teva tranquil·lament.»

Amén.

En B... surt d'un cafè de mala mort.

—Què has begut, te o cafè?—li pregunta un company.

—No ho sé. No m'ho han dit.

Als Estats Units, en vint anys, s'han fet un milió i mig de divorcis.

El que ve a sortir a 2,054 divorcis diaris.

Anem-hi?

TOTS ELS DIES EL MES GRAN
ESPECTACLE DE BARCELONA

Llegim que a Alcoy hi ha una societat de caçadors que es titula «La Protectora».

Què és el que deuen protegir?

En família:

—Mira com s'assembla el petit al seu pare.

—Tant, que és una vergonya per als amics de la casa!

Metge i client:

—Com? Sis vasos de vi diari beu? Jo no n'hi havia permès més que tres!

—Es que he anat a veure un altre metge, que també me n'ha permès tres!

En Canudes, quan l'èxit d'en Lindenberg, va anunciar que també volia atravesar l'Atlàntic.

Però com que per a fer-ho li falten sols els petits detalls de tenir aparell, quartos i ganes de fer-ho, ha desistit de la pensada.

Cosa que ens ha sorprès a tots.

D'El *Liberal* de Madrid:

«Madre de diez y ocho años, tres criaturas, suplica pronto socorro.»

Aquí tenen una xicoteta que no ha perdut pas el temps.

Encara un altre:

«Cambio francés contra inglés. Escribid, etc.»

Pobres francesos! Com es veu que el franc està baix!

Diuen de Bucarest que allí han trobat la tomba d'Atila.

Els temps han canviat molt. Abans, l'Atila feia pànic. Avui l'Atila la donen per a calmar els nirvis!

(Perdonin!)

Llegim i enganxem:

«Los «cabarets» al estilo europeo se han puesto de moda en el Japón, hasta

DEPILATORI BORRELL

Li únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vegda en perfumeries a 8:50 ptes. pot

el punto de alarmar extraordinàriament a las autoridades, que consideran los bailes europeos y norteamericanos como sumamente inmorales.»

La veritat és que una geisha ballant el xarleston no es comprén gaire.

I vegin el que sobre això diuen les japoneses:

«Las jóvenes japonesas tenemos las pantorrillas muy feas; los bailes occidentales son un magnífico ejercicio para hacerlas bonitas, pero la policía no quiere darse cuenta de esto, y nos condena a tener las piernas feas toda la vida.»

Full de calendari:

«Dona vídua és comparada a escudella rescalfada...»

Un altre retall bonic:

«Un autor britànic escriu «que las mujeres son a menudo buenas cocineras, pero que no tienen el paladar fino y que no saben apreciar bien los manjares.»

«Además—dice—una mujer es incapaz de combinar, sola, una buena comida. Ha de estar acompañada.»

Té raó. Hi ha àpast que han d'ésser dos.

Innocència:

—Escolta, Lluís. No «m'esperis tan a prop de la botiga. Em despediran si ens veuen.

—Qui, la mestressa?

—No. L'amo.

En Joanet, xicot d'uns disset anys, debuta en sa vida de «corridor». I el debut el fa amb una senyorassa veterana.

—T'agrado, maco?—li pregunta aqueta.

—Em recorda una dona a qui he estimat molt.

—Ah, pillet!

—A la meua àvia!

En Joanet que de què que rep.

En C..., que ja passa dels cinquanta, persegueix una menor.

—I no li fa por que li digui que no?—li pregunta un amic a Caçadors.

I respon en C...:

—Més por em fa que em digui que sí!

A l'hora de pagar:

—Noi, el cambrer s'ha equivocat de cinc pessetes.

—Cal que reclamem de seguida.

—Però l'error és a favor nostre.

—Dóncs, no diem res. Potser l'amo el despatxaria, pobre xicot!

—El que més m'empipa de la Lulú, és que sempre que l'acompanyo s'ha d'emportar el gos o el mico.

—Sí: jo ja ho sabia que sempre li agrada sortir acompanyada d'animals!

Díaleg sentit a Font-Romeu:

—Vostè és casada, senyora?

—Sí; però no quan prenc les aigües. Autèntic.

Entre marit i muller:

—Escolta, Ramon. Es hora de pensar en casar la nostra filla.

—Espera, dona, que li surti una persona com cal que li convingui...

—Es que per ventura ho vaig esperar jo?

Cercant dispesa:

Parla la dispesera:

—Aquí, senyor, es trobarà com a casa seva.

—No farem res, doncs. Precisament busco dispesa per estar tranquil.

El doctor S..., l'altre dia ens va contar com va cometre una planxa. Visitava un malalt, gras i ufanós.

—Vostè—va dir-li—ha de fugir de la vida sedentària. Una hora al dia de passeig li aniria molt bé.

—No tinc temps.

—De què fa?

—De carter.

En Bernat M... es plany de la fecunditat de la seva dona:

—Per a mi això és culpa del que lle-

geix. Va llegir «Los Tres Mosqueteros» i m'ha tingut tres criatures.

I li contesta en M...:

—Menys mal que no se li va acudint llegir «Los Cuarenta y cinco», eh?

Li preguntaren a l'Iglésias:

—Per què no se'n ve a viure a Barcelona i no deixa Sant Andreu?

I respon:

—Perquè ho tindria massa lluny de casa.

El senyor R..., de 52 anys, fa la cort a una fulasa de 26.

—Com m'agradaria casar-me amb vostè i tenir fills.

—Aquest paper s'aconsellaria de fer?—respon ella.

Entre amigues:

—Quina sort has tingut, noia, en poder anar a fora! Jo no he trobat mitjans per anar-hi.

—Hi haguessis anat, n'hauries trobat!

L'altra tarda, als «Orientals», la M... B... es queixava que el seu marit es passa la nit jugant al Casino.

—Ves quines ganes de perdre el temps anant a jugar a fora! Com si a casa no poguéssim fer-los, tots els jocs!

Els presents somrigueren.

La senyora T... es passejava pel Parc, quan s'adonà que sa filla, nena d'uns catorze anys, portava una fulla a la boca.

—I ara, nena! Treu-te això de la boca!—digué.

I respongué la criatura:

—Que es creu que és del Museu, mà?

Correspondència

P. L. L.—Es veu que té cops molt amagats, vostè.

Un de Lloret.—N'aprofitarem tres i en llençarem sis. Compte rodó.

Joan Het.—Si no apren un xic més de dibuixar, no arribarà pas a la glòria. Ni a cobrar dues pessetes.

Panotxa.—Es més lleig que pegar a un pare! I a nosaltres les coses lletges ens deixen freds.

Pura del Todo.—El conte ja és vellot. Provi un altre dia, a veure si farà més forrolla.

Penca.—No, home, no. S'ha equivocat. Això, a La Hormiga de Oro. No hi ha de què.

Dues nenes tristes.—Si volen passar per casa, potser les alegrarem un xic... Però no ens envin contes!

Frare Moll.—Res. Una animalada, qui és que no l'ha escrita en aquest món? Ens en fem càrrec!

TEATRE ESPANYOL
C. Sampere-Bergés
LA VENTAFocs DEL BARRI

TEATRO COMICO
Dirección artística: Manuel Sagrañes
ÉXITO de la revista veraniega NOT-YET
(Pas ancora - Todavía no - Encara no)

MERICOTM
RES MILLOR PER A LA PELL

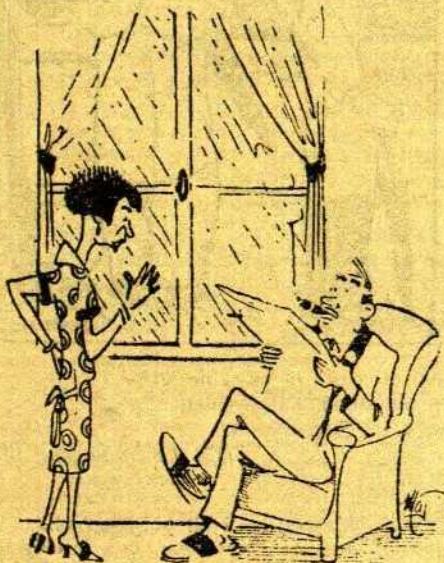
IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

—La meva dona va anar a casa en Ricard i aquest l'ha rebuda com un gos. El mataré.
—Pero, home...
—Es que l'ha rebuda com un gos falder!

(De Ruy Blas)

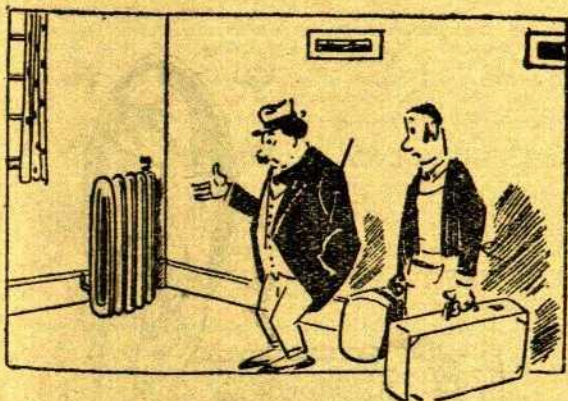
—I pensar que hi ha poetes que canten la pluja!

(De Le Journal Amusant.)

—Aquest xicot és capaç d'abusar de mi!

(De Le Journal Amusant.)

—Per què l'has posat a un recó, si és calefacció central?

(De Le Pêle-Mêle.)

—Nena, no trobo correcte que parlis amb el vescomte en trajo de bany.

—Si ja m'ha vist en trajo de soirée!

(De Le Journal Amusant)

—Maria, escolti: Si renuncia el seu casament, la senyora li comprarà dues casseroles noves per a la cuina. Reflexioni...

(De Le Dimanche Illustrée)

—Com? Ets casat?

(De Le Rire.)

- No em troba massa jove?
- Ai, ai, noia; per què ho dius?
- Perquè jo el trobo massa vell.

(De Fantasio)

- La Gabriela espera un fill d'un moment a l'altre.
- I creus que sortirà, plovent?

(De Fantasio.)

- Que vas mudat!
- Vaig a un casament.
- De qui?
- El meu.

(De Le Dimanche Illustré.)

- Acabo de veure la mort de prop.
- Una malaltia? Un accident?
- Vinc d'un enterrament.

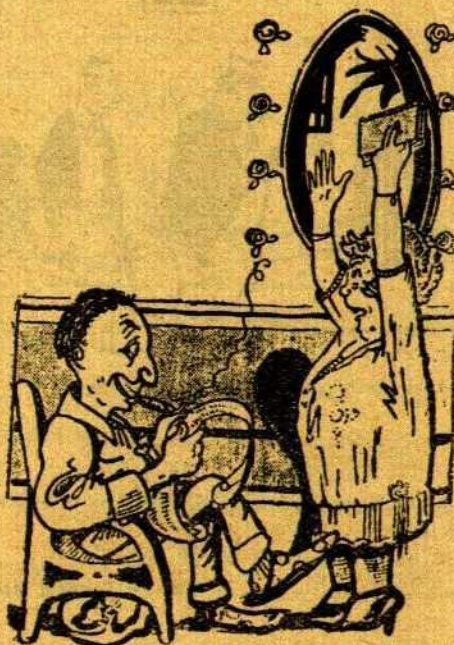
(De Le Dimanche Illustré.)

- Ella està boja per ell i ell boig per ella.
- Digues, doncs, que viuen en bona intel·ligència.

(De Le Rire)

- Tinc desgràcia, noia. Tots els banquers que han estat amics meus han quebrat...

(De Sans Gêne)

- Si em caso vull que el meu marit sigui un heroi.
- Per força haurà d'ésser un home de valor.

(De Le Pêle-Mêle.)

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiad amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona
I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

EXIT LOTION LADIL
grandes de la
l'únic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin
CARRER DE LA UNió 5 FARMACIA

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 8221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

VÍAS RINARIAS: IMPUREZAS de la SAN- GRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas en- fermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues análogamente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados fallosos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — Hemorragias (paraelones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, sistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, sistitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avariosis), escrófulas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas nodi, urticarias, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLULAS PURGATIVAS del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y por feota, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, salida del cutículo, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 ptes. VASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRANJAS POTENCIALES del Doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 ptes. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C. Moneada, 11, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calceitines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavado e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

Se cura radicalment amb el Sulfureto Carbonhero RONYA que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalut, 55 Centres d'Espeífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higiènicos alemanys de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

PROU PRESERVATIVUS!!

USANT

PRESERVOL

(POMADA)

NO HI HA CONTAGI VENERI POSSIBLE

SEGALÀ, ALSINA, SALUS, &

—I per què no van passar per Terranova?
—Perquè a la meua senyora li feien por els gossos.